

BERNARD MINIER

NOČ

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh a Tma

Noc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Bernard Minier

Noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BERNARD MINIER

NOC

Obsah

Úvod	9
KIRSTEN	18
1 Mariakirken.....	19
2 83 duší	29
3 Teleobjektív	49
MARTIN	54
4 Zasiahnutý.....	55
5 V zóne smrti.....	73
6 Prebudenie	85
7 Sefar	94
8 Nočná návšteva	104
KIRSTEN A MARTIN	108
9 Ešte bolo tma.....	109
10 Skupina	116
12 Večer 2	135
13 Sen	143
14 Saint-Martin.....	147
15 Škola	160
16 Návrat	167
17 Stopy	170
18 Rozrušenia.....	184
19 Bang.....	195
20 Gold Dot.....	201
21 Belveder.....	207
22 Počítačový portrét	213

MARTIN	216
23 Krvilačná matka Príroda.....	217
24 Strom	238
25 Stretnutie.....	249
 GUSTAV	 262
26 Kontakty	263
27 Zjavenie	270
28 Chata.....	285
29 Neľútostný	298
30 Vtáci.....	309
31 Ty, ktorý sem vchádzaš, zahod' všetku pýchu	314
32 Zajatkyňa so svetlými očami.....	327
33 Ťah v pokri	340
34 Živiny.....	345
35 Žlč	354
36 H	375
 MARTIN A JULIAN	 378
37 Dieťa vás urobí zraniteľným.....	379
38 Ako vlk obklopený baránkami.....	390
39 Margot	396
40 O dvoch menej.....	418
41 Dôvera	421
42 Alpy.....	432
43 Prípravy	452
44 Pasca	481
45 Mŕtvy alebo živý	488
46 Dead Man.....	493
 Epilóg	 504
Poďakovania	515

Laure Muñoz, tento román patrí aj jej.

Venujem aj Jo (1953 – 2016).

Kto cvála v polnočnom víchre zlom?

To otec so svojím synčekom.

Goethe, Kráľ tmy

Inokedy.

Ešte vládla noc.

Yves BONNEFOY

Úvod

POZRELA SA NA HODINKY. Čoskoro polnoc.

Nočný vlak. Nočné vlaky sú ako štrbiny v priestoročase, ako paralelné svety: život odrazu zavisne v tichu a nehybnosti. Telá oťažujú; driemoty, sny, chrápanie... A pravidelný klepot kolies na koľajniciach, ten rýchly cval unáša telá – tie existencie, tie minulosti aj budúcnosti – k niečomu ešte zahalenému v temnote.

Veď kto vie, čo sa môže stať medzi bodom A a bodom B?

Na trať môže spadnúť strom, môže zasiahnuť cestujúci so zlým úmyslom a rušňovodič môže zaspať... Myslela na to ani nie tak s obavami, skôr z nečinnosti. Bola sama vo vozni od Geila a ako skonštatovala, medzičasom nikto nenastúpil. Tento vlak zastavoval všade. Asker. Drammen. Hønefoss. Gol. Ål. Nástupišťia mali čoskoro zmiznúť pod snehom a sem-tam na niektorej stanici s tradičným jedným barakom či s dvoma niekto vystúpil, napríklad v Ustaosete. V diaľke videla smiešne malé svetlá v nekonečnej nórskej noci. A zopár jednotlivých domov, kde nechali po celú noc svietiť lampu nad vchodom.

Vo vozni nebol nikto, keďže bola streda. V zime od štvrtka do pondelka býval vlak preplnený, najmä mladými a ázijskými turistami, lebo smeroval do lyžiarskych stredísk. V lete patrila trať z Oslo do Bergenu v dĺžke štyristo osemdesiatštyri kilometrov

BERNARD MINIER

medzi najpozoruhodnejšie železnice na svete so svojimi sto osemdesiatimi dvoma tunelmi, s viaduktmi, jazerami a fjordmi. No uprostred severskej jesene, v takejto ľadovej noci a navyše v strede týždňa tam nebolo živej duše. Ticho, čo panovalo vo vozni medzi radmi sedadiel a po celej hlavnej uličke, bolo ťaživé. Akoby niekto potiahol záchrannú brzdu a vlak sa vyprázdnil.

Zívala. Hoci mala k dispozícii prikrývku a masku na tvár, nemohla zaspať. Nie naozaj. Len čo vyšla z domu, vždy bola v strehu. Na príčine bolo jej povolanie. A v tom prázdnom vlaku sa jej nedarilo uvoľniť.

Započúvala sa. Nezachytila nijaký zvuk. Nijaký pohyb, žiadne odsunutie dverí či prekladanie batožiny.

Pohľadom prebehla prázdne sedadlá, sivé priečky, hlavnú stredovú chodbu a tmavé okná. Vzdychna si a prinútila sa zatvoriť oči.

V ľadovej krajine sa z čierneho tunela vynára červený vlak. Bridlicovo modrá noc, temný čierny tunel, biely sneh s modrastým nádychom a trochu tmavší sivý ľad. A do toho odrazu vpád jasnej červene – ako pás krvi tečúcej až na nástupište.

Stanica Finse. Tisíc dvesto dvadsaťdva metrov nad morom. Najvyšší bod trate.

Staničné budovy sa strácali pod pancierom snehu a ľadu a strechy boli zakryté bielymi perinami. Na nástupišti podobajúcom sa na bežkársku trať osvetlenú žltými lampami čakal akýsi pár a jedna žena.

Kirsten odvrátila tvár od okna a vonku sa všetko ponorilo do tmy, keďže vozeň bol osvetlený. Počula, ako zafučali dvere

a vo svojom zornom poli zaregistrovala pohyb v hlavnej chodbe. Žena, asi štyridsiatnička, ako ona. Kirsten sa ponorila do čítania. Zaspať sa jej podarilo sotva pred hodinou, hoci z Oslo odišla pred vyše štyrmi hodinami. Radšej by bola šla v lietadle alebo v lôžkovom vozni, no šéfovia jej určili obyčajný lístok nočným vlakom. Sedadlo. Nutné šetrenie. Informácie, čo dostala telefonicky, sa teraz ukázali na displeji tabletu: v kostole v Bergene sa našlo telo. V Mariakirkene, v Kostole Panny Márie. Zmasakrovaná žena na oltári medzi kultovými predmetmi. Amen.

– Prepáč.

Pozrela sa hore. Pred ňou stála žena, ktorá práve nastúpila. S úsmevom a s batožinou v ruke.

– Nebude ti prekážať, ak si sadnem oproti tebe?¹ Nebudem ťa vyrušovať, ibaže... nočný vlak je prázdny. Neviem, ale budem sa cítiť bezpečnejšie.

Ba, prekážalo jej to. Neurčito sa na ňu usmiala.

– Nie, nie, neprekáža mi to. Ideš až do Bergenu?

– Uf... áno, áno, Bergen. Aj ty?

Znovu sa pozrela do poznámok. Ten chlapík z Bergenu nebol veľmi zhovorčivý. Kasper Strand. Rozmýšľala, či tak odmerane postupuje aj pri vyšetrovaní. Podľa neho sa práve zvečierovalo, keď popri Mariakirkene prechádzal akýsi bezdomovec a začul z kostola výkriky. Nešiel sa však pozrieť, ale vzal nohy na plecia a vletel rovno do náručia hliadke, ktorá tadiaľ prechádzala. Dvaja policajti chceli vedieť, odkiaľ a prečo tak uháňa. Tak im povedal o výkrikoch v kostole. Podľa Kaspera Stranda boli tí dvaja muži zjavne skeptickí (z intonácie a istých narážok vytušila, že

¹ Nóri si tykajú, aj keď sa nepoznajú.

bezdomovec bol polícii dobre známy), no v tú noc bolo chladno a vlhko a oni sa nepochybne nudili; a tak aj ľadový vnútrajšok kostola bol lepší ako vietor a dážď „od mora“. (Tak sa vyjadril Kasper Strand – *poetická duša v polícii*, ako si pomyslela.)

Chcela si v tablete spustiť krátky záznam z kostola, čo jej poslal Strand, ale váhala. Na príčine bola oproti sediaci žena. Kirsten si vzdychla. Dúfala, že si žena zdriemne, no tá vyzerala až prekvapujúco sviežo. Kirsten na ňu nahnevane zazrela. Žena si ju premeriavala. Trochu sa usmievala, ale Kirsten nevedela posúdiť, či priateľsky alebo posmešne. Oči mala prižmúrené. Potom jej pohľad padol na displej tabletu, zamračila sa a evidentne sa pokúšala rozlúštiť, čo je tam napísané.

– Ty si v polícii?

Kirsten sa premohla. Pozrela si malé logo predstavujúce leva a korunku v rohu displeja a slovo POLITIET. Uprela na ženu pohľad, ani nenávistný, ani priateľský, a perami naznačila odmeraný úsmev, aby ju neurazila. Na komisariáte v Oslo Kirsten Nigaardová nebola známa svojou srdečnosťou.

– Áno.

– V akom zadelení, ak to nie je indiskrétné?

A máme to, pomyslela si.

– Kripos.²

– Och, tak konečne vidím, nie, nie, nevidím... Je to zvláštne povelanie, však?

– Dá sa to tak povedať.

– A teda ideš do Bergenu pre... pre...

² Štátna služba kriminálneho vyšetrovania v Nórsku, poverená bojom proti organizovanému zločinu a iným „závažným“ zločinom.

NOC

Kirsten bola pevne rozhodnutá neľahčiť jej to.

– Pre... napokon, vidíš... napokon... pre nejaký *zločin*, je tak?

– Áno.

Povedala to príkro. Žena si možno uvedomila, že zašla príďaleko, lebo potriasla hlavou a stisla pery.

– Prepáč, naozaj ma do toho nič nie je.

Ukázala na svoju batožinu.

– Mám plnú termosku kávy. Dáš si?

Kirsten váhala.

– Dobre, – súhlasila napokon.

– Bude to dlhá noc, – povedala žena. – Volám sa Helga.

– Kirsten.

– Žiješ teda sama a teraz nikoho nemáš, je to tak?

Kirsten sa na ňu skúmavo zahľadela. Povedala toho až priveľa. Nechtiac si pripustila Helgu veľmi blízko. Táto Helga bola prefikanejšia ako nejaká novinárka. Zo skúsenosti vyšetrovateľky Kirsten vedela, že vypočuť si niekoho aj v tých najbanálnejších medziľudských vzťahoch má vždy niečo spoločné s hľadaním pravdy. V jednej chvíli si povedala, že táto Helga by sa výborne uplatnila pri vypočúvaní svedkov. Najprv sa tomu usmiala. V Kripose poznala aj menej nadaných vyšetrovateľov. No potom sa prestala usmievať. Helgina indiskrétnosť jej začala liezť na nervy.

– Helga, myslím, že si trochu pospím, – povedala. – Zajtra ma čaká dlhý deň. Vlastne už dnes, – opravila sa, keď sa pozrela na hodinky. – Do Bergenu zostáva menej ako dve hodiny, musím si po-spať.

BERNARD MINIER

Helga sa na ňu čudne pozrela a pokývala hlavou.

– Pravdaže. Ak to chceš.

Ten drsný tón jej bol nepríjemný. Pomyslela si, že si na tej žene zo začiatku čosi nevšimla, no teraz sa jej to zdalo evidentné: neznášala, keď jej niekto protirečil, keď si postavil hlavu. Nízka tolerancia vedúca k frustrácii, zjavný sklon k rozčuľovaniu, manichejský pohľad na svet: osobnosť s hereckými sklonmi. Spomenula si na kurzy v policajnej škole, ako sa správať k rôznym typom osobností.

Zatvorila oči a dúfala, že tým sa rozhovor definitívne skončí.

– Je mi to ľúto, – ozvala sa zrazu Helga.

Kirsten otvorila oči.

– Je mi ľúto, že som ťa vyrušila, – opakovala. – Idem si sadnúť niekde inde.

Helga sa nadýchla a blahosklonne sa usmiala, zorničky mala rozšírené.

– Ty teda nebudeš mať veľa priateľov.

– Prepáč?

– S tvojím nemožným charakterom. S aroganciou, akou od seba odháňaš ľudí. Nečudujem sa, že si sama.

Kirsten stuhla. Chystala sa odpovedať, no Helga naraz vstala a siahla za batožinou, čo mala nad hlavou.

– Ľutujem, že som ťa vyrušila, – zopakovala ešte raz úsečne a odchádzala.

– *Výborne*, povedala si Kirsten. *Nájdi si iný terč.*

Zaspala. Snívalo sa jej. Vo sne jej do ucha sipel odporný jedovatý hlas: „špina, ty jedna špina“. Strhla sa a zobudila. Po druhý

raz sa strhla, keď zbadala pri sebe Helgu. Sedela vedľa nej. Nakláňala sa nad ňu a pozorovala ju, ako keď výskumník pozoruje pod mikroskopom amébu.

– Čo tu robíš? – spýtala sa Kirsten sucho.

Naozaj to Helga povedala? Špina? Vyslovila to, alebo sa jej to len snívalo?

– Len som ti chcela povedať, aby si sa dala vypchať.

Kirsten cítila, ako sa jej zmocňuje hnev, čierny ako búrkový mrak.

– Čo si to povedala?

O 7:01 vlak vošiel na stanicu v Bergene. *Desaťminútové meškanie, čo pre NSB³ nič neznamená*, povedal si Kasper Strand, ako sa prechádzal po nástupišti. Ešte bola noc a v takom zamračenom počasí býva v Bergene tma až do deviatej ráno. Videl ju, ako kladie nohu na schodíky a zostupuje. Zdvihla hlavu a hneď si ho všimla medzi tými zopár ľuďmi, ktorí boli v tom čase na nástupišti.

„*Policajt*,“ vyčítal z jej pohľadu, čo naňho uprela. A vedel, čo vidí: trochu nemotorný chlap, plešatý, zle oholený, nemodernú koženú bundu mu na bruchu vydúvala pištoľ Hansa.

Vykročil k nej. Usiloval sa nehladiť jej na nohy. Trochu ho prekvapil jej vzhľad. Pod trochu krátkym zimným kabátom s kapucňou lemovanou kožušinou mala oblečený náležitý kostým so sukňou a s béžovým rolákom a k tomu čižmy na podpätkoch. Žeby to bola túto jeseň móda v polícii v Oslo? Takto mohla vychádzať z nejakej konferenčnej sály v Radisson Plaza pri hlavnej

³ Nórska železničná spoločnosť, pozn. prekl.

stanici alebo aj z budovy DnB NOR Bank. V každom prípade bola neodškriepiteľne pekná. Odhadoval jej od štyridsať do päťdesiat rokov.

– Kirsten Nigaardová?

– Áno.

Podala mu ruku v rukavici a váhal, či ju má stisnúť, taká bola mäkká, akoby vnútri neboli kosti, akoby bol v rukavici len vzduch.

– Kasper Strand z polície v Bergene. Vitaj.

– Ďakujem.

– Trochu dlhá cesta, nie?

– Veru, pridlhá.

– Podarilo sa ti pospať si?

– Ani nie.

– Pod' so mnou. (Červenou rukou smeroval k uchu tašky, no ona mu bradou naznačila, že si ju radšej ponesie sama.) V policajnom hoteli ťa čaká káva. Máš tam aj chlieb, údeniny, ovocný džús a brunost.⁴ Potom vyrazíme.

– Najprv by som si pozrela miesto zločinu. Ak sa nemýlim, je to tu celkom blízko.

Práve kráčali pod veľkým oknom. Obrátil sa k nej, zamračil sa a poškrabal sa v šesťdňovom strnisku na brade.

– Čože? Hneď ísť tam?

– Ak ti to neprekáža.

Kasper sa pokúsil zakryť podráždenie, ale nevedel sa pretvárať. Všimol si, že sa usmieva. Ten chladný úsmev nebol určený jemu, zrejme mal len potvrdiť názor, čo si o ňom vytvorila. *Doriti.*

⁴ Hnedý nórsky syr, pozn. prekl.

Lešenie a obrovská plachta zakrývali veľké svietiace hodiny na slávu *Bergens Tidende*. Najdôležitejší denník v západnom Nórsku určite prinesie správu o vražde v kostole na prvej strane. Zahli vpravo do haly, prešli popred obchod Deli de Luca a zamierili k veternej a vlhkej klenbe vedúcej k stanovištu taxíkov. Ako zvyčajne tam nebol jediný taxík, v šľahajúcom daždi čakalo niekoľko zákazníkov. Policajt zaparkoval svoj Saab 9-3 na druhej strane ulice na dlažbe. Z tých skromných budov a záhrad vyžarovalo čosi nepopierateľne provinčné. Aspoň v tom zmysle, aký mal tento výraz v Oslo.

Kasper bol hladný. Celú noc pracoval so zvyškom vyšetrovacej skupiny z Hordalandu.

Keď si sadla vedľa neho, tmavý kabát sa otvoril a sukňa sa jej vyhrnula. Vo svetle stropnej lampy sa ukázali jej pekné kolená. Plavé vlasy sa jej neposlušne vlnili na golieri kabáta, no inde boli hladké a vľavo na vrchhlave rozdelené pútcom.

Nebola prirodzená blondína: všimol si tmavšiu farbu pri koreňoch vlasov a na obočích, ktoré si upravovala. Oči mala až nápadne modré, nos rovný a trochu dlhý, pery tenké, ale pekne vykrojené. Na konci brady mala znamienko, trošku posunuté vľavo.

Celá jej tvár vyjadrovala rozhodnosť.

Pokojná, ovládajúca sa, neodbytná žena.

Spoznal ju len pred desiatimi minútami, no prekvapila ho myšlienka, že by ju nechcel mať za partnerku. Nebol si istý, či by dlho zniesol jej charakter, no ani či by sa dokázal stále vyhýbať pohľadu na jej nohy.

KIRSTEN

1

Mariakirken

CHRÁMOVÁ LOŽ bola slabo osvetlená. Kirsten prekvapilo, že nechali horieť sviečky blízko miesta zločinu, ktoré bolo ohraňované oranžovou a bielou páskou, zakazujúcou vstup do svätynne a na chórus.

Do nosa jej udrela vôňa teplého vosku. Z kabáta si vytiahla ploskú kovovú škatuľku; vnútri mala pripravené tri malé zrolované cigarety. Jednu si vložila medzi pery.

– Tu sa nesmie fajčiť, – povedal Kasper Strand.

Mlčky sa naňho usmiala a lacným zapaľovačom si pripálila malý valček. Potom prebehla pohľadom po kostole a pozrela sa na oltár. Mŕtvola tam už nebola. Ani biele obrusy, čo na ňom zrejme ležali – predstavila si veľké škvrny vpíjajúce sa do plátna a už zaschnuté.

Kirsten nebola od detstva na omši, no predsa si pamätala, že kňaz sa na začiatku pokloní a pobožká oltár a na konci omše, skôr ako odíde z kostola, urobí to isté.

Zatvorila oči, pretrela si viečka, prekliala ženu z vlaku, potiahla si z cigarety a otvorila oči. Krv nepostriekala vysoký kríž, no predsa zasiahla Pannu Máriu s dieťaťom a trochu nižšie aj

tabernákulum. Na pozlátku a na Máriinej tvári si všimla malé červenohnedé škvrny a tmavé pásiky. Striekajúci gejzír zasiahol do vzdialenosti troch metrov.

V tichu kostola si pomyslela na Vikingov spaľujúcich svojich mŕtvych na lodiach, na prefikaného boha Lokiho, na Ježiša vedľa Odina a Thora, na kresťanov násilím evanjelizujúcich pohanské severské národy, na odrezávanie rúk a nôh, na mrzačenie a zbavovanie podstaty, na vikinské kniežatá obrátené na kresťanstvo výlučne z politických dôvodov. Na koniec jednej civilizácie.

Vonku v daždi mesto ešte spalo. Rovnako aj prístav, kde pred drevenými domami vo štvrti Bryggen kotvila obrovská nákladná loď s množstvom antén a žeriavov natretá nasivo ako vojenská loď. Tento kostol pochádzal z oveľa dávnejších čias ako kostoly v Oslo. Tu nebolo národné divadlo, nebol tu ani kráľovský palác, park Vigeland a neudeľovala sa tu Nobelova cena za mier. Bol tu začiatok 12. storočia. A všadeprítomný drsný punc starých čias. S každým civilizačným znakom je spojený znak barbarstva, každé svetlo bojuje s tmou, za každými dverami otvorenými na osvetlenú chodbu sa skrývajú dvere do temnôt.

Mala dvanásť rokov, keď bola so sestrou na zimných prázdninách u starého otca v mestečku neďaleko Trondheimu, ktoré sa volalo Hell. Starého otca zbožňovala; vyzeral neuveriteľne, rozprával im všelijaké zábavné príbehy a rád si ich bral obe na kolená. V ten večer ich požiadal, aby zanesli jesť nemec-kému ovčiakovi Heimdallovi, ktorý býval v stodole. Keď vyšla z teplej farmy do ľadovej decembrovej noci, bola strašná zima, až krv tuhla v žilách. Ako kráčala k stodole, čižmy s kožušinou

vírzali na snehu a vo svetle mesiaca ju predchádzal jej tieň ako veľký motýľ. Keď vošla dovnútra, ocitla sa v tme a prenikol ju strach. Od starého otca to bolo až sadistické, že ju tam posielal v noci. Heimdall ju privítal brechotom, naťahoval sa k nej na reťazi. Hladkala ho a on jej vďačne oblizol tvár, pritísla sa k jeho teplému chvejúcemu sa telu, tvár si ponorila do jeho voňavej srsti a vravela si, že je kruté nechať ho v takej noci vonku. Potom začula slabé kňučanie. Také slabé, že keby Heimdall nebol zostal na chvíľu ticho, nebola by si ho všimla. Prichádzalo zvonku a začala sa jej zmocňovať hrôza. Vo svojej detskej predstavivosti verila, že to fňuká nejaké čudné stvorenie, ktoré ju chce vylákať von a vrhnúť sa na ňu. Napriek tomu vyšla zo stodoly. V prítmí rozoznala po svojej lavici medzi stodolou a prístreškom mreže akejsi klietky. S tlúčúcim srdcom sa k nej blížila, zatiaľ čo kňučanie silnelo. Mala zlé tušenie. Po niekoľkých krokoch v snehu nahmatala mreže a pozrela sa dovnútra. Vzadu pri betónovom múre čosi zbadala. Prizrela sa lepšie a uvidela malého psíka, takmer ešte šteniatko. Malého bastarda s dlhým ňufáčikom, visiacimi uškami a krátkou bledou srstou. Hlavu mal takmer prilepenú k múru, lebo obojkom bol uchytený na akýsi krúžok. Zadnou časťou sedel na tráve a na snehu, celý sa triasol a hľadel na ňu. Ešte aj dnes videla ten dojímavý prosiaci pohľad. Vravel: „Pomôž mi, prosím Ťa.“ Bolo to to najsmutnejšie, s čím sa dovtedy stretla. Akoby sa jej malé, dovtedy nedotknuté dievčenské srdiečko rozbilo na tisíc kúskov. Psík už nevládal štekať, vydával len akési žalostné kňučanie, od únavy zatváral a otváral oči. Chytila ľadové mreže, chcela klietku otvoriť, rozbiť, oslobodiť

psíka, vziať ho do náručia a ujsť s ním. Ihneď. Rozrušená a zúfalá sa rozbehla k farme za starým otcom a prosila ho. No ukázal sa neoblomný. Po prvý raz jej nevyhovel. Bol to potulný psík, bastard, čo nikomu nepatril a musel byť potrestaný, lebo ukradol mäso. Vedela, že ak nič neurobí, psík do rána zomrie, myslela na utrpenie malého zvieratka, na jeho smútok a samotu. Plakala, kričala a vzlykala pred svojou vydesenou malou sestrou, ktorá sa tiež pustila do plaču. Stará mama sa ju pokúšala upokojiť, no starý otec sa na ňu pozrel tak prísne, že v jednej chvíli uvidela samu seba zatvorenú namiesto psa v kletke so zvierajúcim obojkom pripevneným na kovový krúžok na stene.

– Daj ma do kletky! – revala. – Daj ma k nemu!

– Chúďa, ty si sa zbláznila, – chladne a nemilosrdne povedal starý otec.

Na túto príhodu si spomenula, keď sa z novín dozvedela, že nórsky štát ako prvý na svete vytvoril políciu, ktorá mala bojovať proti krutému zaobchádzaniu so zvieratami.

Krátko pred tým, ako starý otec zomrel v nemocnici, bola ho s rodinou navštíviť. Vyčkala, kým sa sestra a ostatní vzdialia, a sklonila sa k starému otcovi, aby mu čosi zašepkala. Uvidela jeho milujúci pohľad.

– Starý špinavec, – zašepkala. – Dúfam, že pôjdeš do pekla.

Použila anglické slovo „Hell“ ako názov dediny starého otca, no bola si istá, že pochopil.

Pozrela sa na mŕtve telo, na časť oltára, na veľký kríž nad ním, na nástenné maľby a spomenula si, že dokonca aj Agnes Gonxha Bajaxhiu – známa ako Matka Tereza – prežila veľkú časť

svojho života v hlbkej tme viery, vo svojich listoch to nazvala „tunelom“, „strašnou temnotou v sebe, akoby všetko bolo mŕtve“. Koľko veriacich žilo v takejto temnote, keď kráčali duchovnou púšťou a nikomu sa s tým nezverili?

– Si v poriadku? – spýtal sa Strand vedľa nej.

– Áno.

Dotkla sa displeja tabletu. Ukázali sa zábery bergenskej polície. *Ecce homo.*

1. Žena ležiaca na oltári na chrbte, prehnutá, akoby zasiahnutá elektrickým prúdom alebo vrcholom rozkoše.
2. Hlava jej visí mimo oltára, ústa má otvorené a jazyk vonku – akoby čakala na hostiu s vyvrátenou hlavou.
3. Na veľkom bledom zábere, ktorý zrejme urobil technik zo súdneho lekárstva zoomom s kamerou HD, vidieť červenu opuchnutú tvár, takmer všetky tvárové kosti – nosová, čuchová, lícna, čeľusť aj sánka – boli zlomené a v strede lícnej kosti je hlboká rovná prehĺbenina, nepochybne spôsobená dlhým ťažkým predmetom, pravdepodobne kovovou tyčou.
4. Šaty má sčasti roztrhané, na pravej nohe chýba topánka, vidieť bielu vlnenú ponožku, na päte zašpinenú.

Vnímal každý detail. *Scéna presiaknutá hlbokou pravdou*, povedala si. Obráz ľudstva. Dvetisíc rokov barbarstva a nádeje na hypotetický druhý svet, kde by ľudia mali byť lepší.

Podľa prvých zistení ženu ubili na smrť, najprv železnou tyčou, ktorá jej rozbila hrud' a lebku, potom monštranciou. Tento posledný úsudok si technici urobili, keď na oltári našli túto

schránku prevrátenú a zakrvavenú a najmä keď si všimli zvláštne poranenia: monštrancia má podobu slnka s ostrými lúčmi a tie zanechali na tvári a na rukách obete hlboké ryhy. Potom nasledovalo zaškrtenie, čo malo za následok, že krv vystrekla smerom k tabernákulu, skôr ako prestalo biť srdce. Sústredila sa. Na celej scéne zločinu bol jeden detail, významnejší ako ostatné.

Obuv... Treková obuv North Face, čierna s bielym vzorom a so žltou svetielkujúcou podrážkou – prevrátenú topánku našli na zemi dva metre od oltára. Prečo?

– Mala pri sebe doklady?

– Áno. Volala sa Inger Paulsenová. Nemala záznam v centrálnom registri trestov.

– Vek?

– Tridsaťosem.

– Vydatá, deti?

– Slobodná.

Premerala si Kaspera. Nemal obrúčku, no možno ju náročky nenosil. Správal sa ako ženatý muž. Podišla k nemu bližšie, narušila osobný odstup a dostala sa do intímnej vzdialenosti – menej ako päťdesiat centimetrov. Cítila, ako stuhol.

– Zistili ste, kde pracovala?

– Robotníčka na ropnej plošine v Severnom mori. A v krvi jej zistili vysokú hladinu alkoholu...

Kirsten poznala naspamäť všetky štatistiky. Vedela, že počet samovrážd v Nórsku je oveľa nižší ako vo Švédsku, jeden a polkrát nižší ako vo Francúzsku, dva razy nižší ako vo Veľkej Británii a sedemkrát nižší ako v Spojených štátoch. Vedela, že aj v Nórsku,

NOC

podľa OSN v krajine s najvyšším ohodnotením ľudského rozvoja, je násilie spojené s úrovňou vzdelanosti: iba 34 % vrahov nebolo nezamestnaných, 89 % tvorili muži a 46 % bolo v čase zločinu pod vplyvom alkoholu. Bolo teda pravdepodobné, že vrahom bol muž a že bol podobne ako jeho obeť pod vplyvom alkoholu. A rovnako pravdepodobné bolo aj to, že to bol jej blízky: druh, priateľ, milenec, kolega... No všetci začínajúci policajti sa dopúšťali tej istej chyby – dali sa zaslepiť štatistikami.

– Na čo myslíš? – spýtala sa a vyfúkla mu do tváre dym z cigarety.

– A ty?

Usmiala sa. Rozmýšľala.

– Nejaká hádka, – povedala, – tajná schôdzka a hádka, ktorá dopadla zle. Pozri si to roztrhané oblečenie, golier košele pod pulóvrom takmer odtrhnutý a najmä tá topánka ďaleko od oltára. Zápasili a ten druhý zvíťazil. Potom ju v zúrivosti zabil. A nainscenoval to len tak pre zábavu divákov.

Odstránila si z pier smietku tabaku.

– Čo podľa teba hľadali v kostole? Nemal byť zatvorený?

– Jeden z nich si zrejme zabezpečil druhý kľúč, – potvrdil.

– Pretože kostol je väčšinou zatvorený. A je tu ešte niečo.

Kývol jej, aby ho nasledovala. Oprášila si popol z kabáta, pozapínala sa v tej zime a vykročila za ním. Vyšli bočným vchodom, kadiaľ aj vošli. Kasper ukázal na stopy v tenkej vrstve snehu – prvej a v tom roku predčasnej. Dážď ich už zotieral. Všimla si ich, keď prichádzala cestou medzi náhrobnými kameňmi, čo vymedzili technici. Dvoje stôp jedným smerom, druhým jedny.

BERNARD MINIER

– Vrah šiel za svojou obeťou do kostola, – povedal, akoby čítal jej myšlienky.

Prišli spolu, alebo jeden po druhom? Zlodeji, čo sa pobili o korisť? Dve osoby, čo si tam dali schôdzku? Drogujúci a jeho díler? Kňaz? Milenci, ktorých vzrušovalo milovanie v kostole?

– Tá Paulsenová bola praktikujúca kresťanka?

– Netuším.

– Na ktorej plošine pracovala?

Povedal jej. Zahasila cigaretu o múr kostola, na kameni zostala čierna stopa, nechala si ju v dlani a pozrela sa na osvetlené okná budovy naproti. Bolo deväť hodín ráno a stále tma. Typické drevené domy vo štvrti Bryggen pochádzajúce z 18. storočia sa leskli v daždi. Kvapky dažďa sa ligotali vo svetle pouličných lúčov a máčali jej vlasy.

– Predpokladám, že ste vypočuli susedov?

– Vypočúvanie nič neprinieslo, – potvrdil Kasper. Okrem bezdomovcov nikto nič nevidel ani nepočul.

Zamkol dvere na kostole, prešli pod malým krytým vchodom a vrátili sa k autu.

– A čo biskup?

– Vytiahli ho z posteľe. Práve teraz ho vypočúvajú.

Spomenula si na železnú tyč, čo mal vrah so sebou. Niečo jej zišlo na um.

– Čo ak to bolo naopak?

Kasper na ňu pozrel, ako štartoval.

– Ako naopak?

– Čo ak vrah prišiel prvý a obeť až za ním?

– Pasca? – spýtal sa Kasper a zamračil sa.

Bez slova naňho hľadela.

Budova polície v Hordalande. Na siedmom poschodí si policajná šéfka Birgit Strømová prezerala Kirsten svojimi malými očkami na širokej plochej tvári ako ryba garupa, s ústami akoby bez perí a s kútikmi odmietajúcimi pohnúť sa hore či dolu.

– Hádka? – ozvala sa hlasom, čo škripal ako hrdzavá rašpľa. (*Tuhá fajčiarka*, pomyslela si Kirsten.) Ak to teda nebolo pripravené, prečo vrah prišiel do kostola so železnou tyčou?

– To nepochybne bolo, – odvetila. – No Paulsenová sa bránila. Na dlaniach má rezy od monštrancie. Stopy po obrane. Zápasili a v jednej chvíli Paulsenová stratila topánku.

Kirsten zachytila, že oči garupy na okamih zasvietili. Policajná šéfka sa pozrela na Kaspera a potom znovu uprela pohľad na Kirsten.

– Veľmi dobre. Ako v tom prípade vysvetlíš, že sme vo vrecku obete našli toto?

Nahla sa dozadu a načiahla sa za priehľadným vreckom na stole, kde trónil jej objemný zadok. To malo za následok, že sa ukázala jej rovnako bujná hrud'. Kasper a ostatní dôstojníci z vyšetrovacej skupiny polície v Hordalande sledovali to gesto, akoby išlo o Serenu Williamsovú pri víťaznom údere zápasu.

Kirsten si vzala od šéfky vrecko s dôkazovým predmetom.

Vedela, čo je vnútri. Bol to dôvod, prečo volali do Oslo *jej*. Do policajnej budovy ju priviedli nie hlavným vchodom na Allehelgens gate, ale malými pancierovými dverami s digitálnym kódom z Halfdan Kjarulfs gate, akoby sa báli, aby ju niekto neuvidel.

Kúsok papiera. Nápis rukou a veľkými písmenami. Kasper jej tú novinu oznámil deň predtým v telefóne, ani nie hodinu

BERNARD MINIER

po objavení tela, keď bola ešte v sídle Kriposu. Vedela teda, že nemôže byť prekvapená.

Na kúsku papiera bolo napísané jej meno.

KIRSTEN NIGAARDOVÁ

2

83 duší

VRTUĽNÍK BOJOVAL s náporami vetra, poháňali ho dve mocné turbíny Turbomeca. Kirsten rozoznávala v polotieni šije dvoch pilotov, ich slúchadlá a prilby.

V ten večer musel pilot využiť všetky svoje schopnosti, pretože vonku zúrila poriadna búrka. To si hovorila, ako sedela vzadu, stiahnutá v bezpečnostnej kombinéze, kým jediný stierač ako-tak odrážal návaly dažďa na predné sklo a kým vonku bola úplná tma. Vo svetle palubných prístrojov videla, ako sa veľké kvapky pod tlakom vzduchu kotúľajú nahor. Kirsten vedela, že posledná nehoda vrtuľníka obsluhujúceho vrtné plošiny sa stala v roku 2013. Super Puma L2. Na palube bolo osemnásť osôb. *Štyria mŕtvi*. Predtým v roku 2009 spadla Puma AS332 pri škótskom pobreží. *Šestnásť mŕtvych*. A dva ďalšie pády bez obetí v roku 2012.

V posledných dňoch zlé počasie prinútilo vyše dvetisíc pracovníkov zostať na mori medzi Stavangerom, Bergenom a Florø. V ten večer mohli vrtuľníky konečne vzlietnuť a priviesť každého domov. No podmienky zostali aj tak obmedzené.

Pozrela sa na Kaspera. Sedel vpravo od nej, mal sklený pohľad a otvorené ústa. Kirsten sústredila svoju pozornosť dopredu.

A napokon ju zbadala. Vynárala sa z prítmnia dvadsať metrov nad neviditeľnou hladinou oceána, plávala v noci ako vesmírny koráb.

Šírka: 56,07817°

Dĺžka: 4,232167°

Dvestopäťdesiat kilometrov od pobrežia. Sotva menej izolovaná, akoby bola stratená vo vesmíre.

Dolu bola úplná tma a Kirsten sa márne pokúšala nájsť vysoké oceľové piliere ponorené v rozbúrenom mori. Vedela, že sú zapustené do dna v hĺbke stoštyridsaťšesť metrov, čo predstavovalo štyridsaťosemposchodovú vežu, ibaže s tým rozdielom, že namiesto pevnej budovy tam stáli štyri krehké kovové žeriavy obkolesené zúrivým oceánom, ktoré samy držali to plávajúce mesto...

Ako sa vrtuľník približoval, plošina Statoil jej pripadala ako neopísateľný zmätok, chaotické a náhodné nakopenie. Nebol tam ani kúsok voľného miesta medzi mostmi, priechodmi, schodišťami, žeriavmi, kontajnermi, kilometrami káblov, potrubí, bariér, medzi vrtnými vežami a napokon šiestimi poschodiami obytných štvrtí, naskladanými na seba ako bunky Algeco na stavenisku. To všetko bolo štedro osvetlené, no len miestami – isté časti žiarili a druhé zostali ponorené v tme.

Prudký nápor vetra vychýlil vrtuľník z trasy.

Svinská noc, povedala si.

Na plošine pracovalo až tridsať národností: Poliaci, Škóti, Nóri, Rusi, Chorváti, Lotyši, Francúzi... Deväťdesiatšedem mužov a dvadsaťtri žien. Vo dne v noci sa striedali po skupinách. Jeden týždeň v noci, jeden týždeň vo dne, striedanie po dvanástich

hodinách, a takto celý mesiac. Po štyroch týždňoch bingo! Mali nárok na dvadsaťosem dní voľna. Niektorí šli surfovať do Austrálie, iní lyžovať do Álp, ďalší sa vrátili k rodinám a rozvedení – tých bolo najviac – sa zabávali a užívali si, pomíňali veľkú časť toho, čo zarobili, alebo si šli hľadať novú, sotva plnoletú družku do Thajska. To bola výhoda tohto zamestnania: dobre sa v ňom zarábalo, poskytovalo veľa voľného času a možnosť cestovať a zbierať letecké míle. No bol tam aj stres, psychické problémy, určite aj časté konflikty, v uzavretom priestore sa však nemohlo klásť priveľa otázok. Určite tam boli horúce hlavy, nesprátníci a osoby patriace do typu A. Rozmýšľala, či ju už Kasper zaradil do niektorej kategórie. *Nepochybne do otravnej.* On s jeho výzorom veľkého medveďa bol jednoznačne osobou typu B: slabá túžba po naplnení, tolerancia, nedostatok agresivity... Pokojný, až priveľmi. S výnimkou tejto noci, lebo odkedy opustili pevnú zem, stratil svoj dobrácky vzhľad a napriek statnej postave vyzeral ako malý chlapec.

Už len zo tridsať metrov. Pristávaciu – či vlastne palubnú – plochu tvoril zle osvetlený šesťuholník s veľkým „H“ uprostred a pokrytý sieťou, všetko to viselo nad prázdnom na konci plošiny. Kovové schodište viedlo na plošinu. Kasper upieral zrak na „H“, balansujúce v tme podľa výkyvov vrtuľníka ako pohyblivý cieľ vo videohrách a oči mu takmer vyliezali z hlavy.

Kirsten si nad jednou vrtnou vežou všimla plameň. Šesťuholník sa priblížil. Vrtuľník H225 mieril naň a na chvíľu im pristávacia dráha zmizla z očí. Potom, po poslednom trhnutí, sa lyžiny dotkli helipadu. Napriek burácaniu sa jej zazdalo, že Kasper začkal. Pomyslela si, že pilot je naozaj majster.

To, čo ich čakalo vonku, nebolo menej drsné: len čo stúpili na zem, zaútočil na nich ľadový dážď a do vlasov sa jej oprel taký silný vietor, až sa obávala, či ju nezhodí z paluby. Vykročila a pod podošvami pocítila sieť. Panovalo tam prítmie, len pri zemi svietili neóny. Z ničoho nič sa pri nich vynoril chlapík v prilbe s veľkými ochranami na uši a chytil ju za rameno.

– Nestoj oproti vetru! – vyhrešil ju a otočil ako hračku vlčík. Nestoj proti vetru!

Dobre, ale odkiaľ vlastne fúka? Zdalo sa jej, že zúrivy vietor fučí naraz zovšadiaľ. Potlačil ju k miestu, kam ústili oceľové schodíky. Medzi jednotlivými schodmi bolo prázdno. Kirsten sa zakrútila hlava, keď zistila, že ju delí tridsať metrov od morskéj hladiny s rozbúrenými vriacimi vlnami, ktoré zdvíhali oceán a rozbíjali sa na pilotách plošiny, potom pokračovali v tme do Severného mora.

– Dopekla! – zahrešil Kasper za ňou. Obzrela sa a videla, ako sa krčovite drží zábradlia.

Chcela zostúpiť o schod nižšie, ale nepodarilo sa jej to. Nemožné. Vietor pred ňou vytváral akýsi múr z dažďa a krúp, čo sa jej sypali na líca. Zdalo sa jej, že omylom sa dostala na testovanie do aerodynamického tunela.

– *Doriti, doriti, doriti!* – zrevala, ponížená tým, že sa nevládala pohnúť.

Zozadu ju postrčili čiesi ruky a napokon prekážku prekonala, zostupovala pomaly, schodík po schodíku. Dolu ich čakal veliteľ plošiny – vysoký bradatý štyridsiatnik – v spoločnosti ďalšieho chlapíka, ktorý im podával oranžové obleky s reflexnými páskami.

– V poriadku? – spýtal sa bradáč spod prilby.

– Dobrý deň, kapitán, Kirsten Nigaardová, dôstojníčka z Kripo-su, a tu je Kasper Strand, vyšetrovateľ kriminálnej polície z Hordalandu, – povedala a podávala mu ruku.

– Jesper Nilsen. Nie som tu kapitán, som inšpektor! Oblečte si toto: je to tu povinné!

Tón bol prísny, veliteľský. Kirsten chytila ťažký oblek, nepohodlný a priveľký: stratila sa v ňom.

– Kde je kapitán?

– Je zaneprázdnený! – zakričal Nilsen, aby prehlušil ten rachot, a kývol im, nech idú za ním. – Tu je stále rušno, nikdy sa to nezastaví. Vzhľadom na denné náklady na udržiavanie plošiny nesmieme strácať čas.

Chcela ho nasledovať, ale nápor vetra ju hodil k zábradliu, až sa prehla. Potom vykročila za ním, chytala sa bariér, hádzalo ju zo strany na stranu, dážď ju oslepoval. Zabočili vpravo, potom vľavo, znovu vpravo, zišli po niekoľkých schodoch, prešli po mostíku z kovových mriežok, zahli za veľký kontajner, ktorý ich chvíľu chránil pred vetrom. Okolo chodili hore-dolu muži v prilbách s ochrannými okuliarmi. Zdvihla hlavu. Všetko tam bolo zvislé, závratné, nepriateľské. Labyrint neónov a ocele, bičovaný búrkami zo Severného mora. A všade samé zákazy: ZÁKAZ FAJČIŤ, ZÁKAZ SKLADAŤ PRILBU, ZÁKAZ PÍSKAŤ (možno pre ten stály hluk, v ktorom by iný zvuk mohol znamenať nebezpečenstvo alebo dôležitú informáciu), ZÁKAZ PREJSŤ. Zovšadiaľ to vibrovalo, vrčalo a hučalo, do toho sa miešalo narážanie rúr, hukot strojov a zdola príboj. Vpravo, vľavo, vpravo... Napokon akési dvere. Ocitli sa v suchu v akejsi komore s lavicami

a so skrinkami. Inšpektor jednu otvoril. Odložil do nej prilbu, rukavice a ochrannú obuv.

– Tu sa musí každý starať o bezpečnosť, – povedal. – Nehody nie sú časté, ale zato bývajú vážne. Okolo plošiny stále číha nebezpečenstvo. Práve prebieha zváranie na vrtacej časti, urgentná oprava. Voláme to *hot work*, horúca práca. Je to zložitá fáza a nemožno ju odložiť. Nechcem, aby ste nám v tomto čase boli za päťami. Preto budete robiť presne to, čo sa vám povie, – dodal tónom nepripúšťajúcim námietky.

– V poriadku, – odvetila. – Ak budeme mať ku všetkému prístup.

– Nemyslím, že to bude možné, – odvrkol.

– Uch... Jesper, teda takto? Ide o vyšetrovanie zločinu a obeť pochádzala od vás...

– Asi nerozumiete tomu, čo som vám práve povedal, – vyhlásil sucho. – Mojou prioritou je bezpečnosť. Nie vaše vyšetrovanie. Bol som dostatočne jasný?

Kirsten si utrela tvár a prekvapil ju Kasperov zamračený výzor. Tak ako ona správne odhadol inšpektora aj kapitána: boli ako kocúry, čo sa pred ich príchodom všade vycikali a označili si tak svoje teritórium. Museli teda rozohrať stratégiu s najvyššími šéfmi spoločnosti: tí boli jedinými pánmi na palube a nórska polícia bude konať iba v takom rozsahu a v takých podmienkach, aké určia oni. Už chcela zasiahnuť, keď sa pokojným tónom ozval Kasper.

– Váš kapitán spáva?

Zlostný bradáč sa naňho blahosklonne pozrel.

– Samozrejme.

– A niekto ho vtedy zastupuje?

NOC

- Kam tým mieriš?
- Položil som ti otázku.

Inšpektora taký tón zarazil, rovnako aj Kirsten. Ten Kasper Strand nie je nakoniec nijaké béčko.

- Pravdaže.

Kasper podišiel k mužovi, ktorý bol o pol druhej hlavy vyšší ako on, tak blízko, že chlapík musel cúvnuť.

- Kam tým mierim? Kam tým mierim? Máte miesto na stretávanie?

Bradáč znechutene prikývol.

- Výborne. Tak urobíš nasledujúce...
- Počkajte, počuli ste, čo som vám práve povedal? Zdá sa mi, že nechápete, obidvaja. Budete musieť...
- Drž hubu!

Kirsten sa usmiala. Nilsen vyvalil oči a očervenel.

- Pochopil si? – zdôraznil Kasper.

Nilsen prikývol, zamračený a so zaťatými zubmi.

- Výborne. Zavedieš nás do tej stretávacej miestnosti. Potom si želám, aby tam za nami prišli tvoj kapitán a všetky zodpovedné osoby z personálneho oddelenia na plošine. Všetci, ktorých práca nie je v tomto čase *životne dôležitá*, je ti to jasné? Kašlem na to, či ide alebo nejde o „horúcu prácu“. Táto plošina je nórska a vládne jej jediná autorita: minister spravodlivosti Nórska a nórska štátna polícia. Povedal som to dosť jasne?

Kapitán Tord Christensen mal tik, ktorý si možno ani neuvedomoval: vždy keď ho niečo hnevalo, stláčal si nosné dierky. A prítomnosť tých dvoch polišov na plošine ho dráždila vrchovato.

Okrem neho prišiel Nilsen, tamojší lekár, niekoľko šéfov skupín, ktorí sa práve nezúčastňovali na prebiehajúcej oprave, jedna brunetka, ktorá, ako pochopila Kirsten, bola koordinátorkou zásobovania, a jedna blondína, predstavená ako inšpektorka bezpečnosti pri práci.

– Uplynulo vyše dvadsaťštyri hodín odvtedy, ako Inger Paulsenová, pracovníčku na tejto plošine, ubili na smrť v jednom kostole v Bergene, – začala Kirsten. – Máme náležité oprávnenie z prokuratúry, aby sme pokračovali vo vyšetrovaní na tejto plošine. A podľa tohto príkazu nám má byť k dispozícii všetok personál a má nám umožniť vyšetrovanie.

– Hmm. Iba ak vyšetrovanie nejakým spôsobom neohrozí personál pracujúci na tejto plošine, – sucho poznamenala blondína v modrej veste na bielom pulóvri. Ak áno, budem proti nemu osobne protestovať.

Tu sa zjavne každý hrá a dôležitého, usúdila Kirsten. Vaječníky týchto dám zrejme vyrábali dosť testosterónu pre celý regiment mužských pánov vesmíru.

– Nemáme v úmysle niekoho ohroziť, – diplomaticky odpovedal Kasper. – Všetci tí, čo nemôžu opustiť svoj post, budú vypočutí neskôr.

– Spala Inger Paulsenová v osobitnej kabíne? – chcela vedieť Kirsten.

– Nie, – povedal Christensen. – Kabíny výrobných technikov sú určené pre dve osoby: jedna pracuje vo dne, druhá v noci...

– Máte zoznam ľudí, ktorí včera odišli na pevninu?

– Áno. Idem vám ho pohľadať.

– Vrátili sa všetci?

NOC

Kapitán sa obrátil na inšpektora.

– Uch, nie – odvetil ten. – V takomto počasí chýba ešte jeden let vrtuľníka – na pevnine zostalo sedem osôb. No čoskoro tu budú.

– Doktor, máš nejakých pacientov s problémovým psychiatrickým profilom? – spýtala sa Kirsten.

– To je lekárske tajomstvo, – odvetil malý muž a premeral si ju spoza okrúhlych okuliarov.

– V prípade vyšetrovania zločinu to neplatí.

– Keby som o takom prípade vedel, ihneď by som požiadal, aby pacienta zbavili jeho funkcií.

– Tak dobre, máš pacientov s ľahšími psychologickými problémami?

– To je možné.

– To znamená áno alebo nie?

– Áno.

– Potrebujem ich zoznam.

– Neviem, či môžem...

– Beriem za to zodpovednosť. Ak odmietneš, zadržím teba. Pravdaže blúfovala, no videla, že lekár sa zachvel.

– Koľko ľudí je tu dnes večer?

Kapitán jej ukázal na niečo, čo pokladala za okrúhle nástenné hodiny. Na čiernom pozadí bolo vidieť číslo 83. Potom si všimla, čo je nad ním napísané v angličtine: *Souls on platform*.

– Je to nevyhnutné z bezpečnostných dôvodov, – vysvetľoval kapitán. – V každom momente treba vedieť presný počet osôb prítomných na plošine.

– Koľko žien? – spýtal sa Kasper.

– Spolu dvadsaťtri.

BERNARD MINIER

- A koľko je kabín?
- Päťdesiat kabín pre dve osoby. Plus samostatné kabíny pre kapitána, inšpektorov, vedúcich skupín a inžinierov.
- Kirsten chvíľu rozmýšľala.
- Ako hocikedy zistíte, kde sa kto nachádza?
- Slova sa ujala blondína.
- Kontrolná miestnosť. Všetky vykonávané úlohy sa musia najprv schváliť. To umožňuje ľuďom v kontrolnej miestnosti vedieť, kde sa kto nachádza a čo robí.
- Vidím. A čo robia tí, ktorí v tejto chvíli nepracujú?
- Christensen sa usmial.
- Vzhľadom na čas si myslím, že spia.
- Dobre. Zobuďte ich, vytiahnite z kabín a niekde ich zhromažďujte. Potom zakážte vstup do kabín. Prehľadáme kabínu Inger Paulsenovej a potom aj ostatné.
- Žartujete?
- Vyzerám tak?

Kabína Inger Paulsenovej merala menej ako deväť štvorcových metrov. Spolubývajúca sa volala Pernille Madsenová. Práve bola na stavbe, miestnosť bola prázdna. Dve lôžka jedno nad druhým, modré plachty, dolu biele zásuvky označené písmenami A a B, každé lôžko so závesom a s malým televízorom v rohu, jeden pod stropom a druhý pod horným lôžkom. V strede okrúhle okienko, niekoľko poličiek, písací stôl s dvoma notebookmi a za dverami dve skrine.

– Vyzerá to tu spartánsky, – ozvala sa blondína za chrbtom Kirsten, – ale bývajú tu len päť mesiacov v roku, z toho veľa

voľného času strávia v jedálni a v kaviarni. Máme tu aj satelitnú televíziu na veľkej obrazovke, tri biliardy, kinosálu, telocvičňu, knižnicu, saunu a hudobnú miestnosť.

Kirsten si vyzliekla bezpečnostnú vestu s reflexnými páskami a odložila ju na operadlo stoličky. Vonku hrozná zima a tu priam horúčava.

– Najhoršie to býva na Vianoce a na Nový rok, keď sú preč od rodiny, – dodala žena.

Monotónny hlas, bolo v ňom cítiť skryté nepriateľstvo.

Kirsten si prezrela zásuvky pod lôžkami, v stole a poličky. Ženská bielizeň, tričká, džínsy, nejaké papiere, detektívka vo vreckovom vydaní, videohry... nič. Nebolo tam nič. Stena sa ľahko zachvela – od strojov a ventilátorov. Žena stále hovorila za chrbtom Kirsten, no tá ju už nepočúvala. Všimla si, že jedna posteľ je vzorne upravená, druhá v neporiadku. Bolo teplo. Horúco. Pod ramienkami podprsenky jej stekal pot. Začala na ňu útočiť migréna.

Kasper dokončil prehliadku skríň. Naznačil jej, že nič nenašiel. Vyšli do dlhej chodby.

– Ukáž nám kabíny mužov, ktorí boli v ten večer na pevnine, – povedala.

Blondína si ju premerala. Zamračila sa. Reč jej tela vyjadrovala nepriateľstvo. Zvrtla sa a šla pred nimi dlhou chodbou po hrubom modrom koberci, čo tlmil kroky. Ukázala na niekoľké dvere. Kirsten jej naznačila, aby ich otvorila. Kasper vošiel do jednej kabíny a ona do druhej. Žena zostala stáť na mieste. Kirsten si všimla, že ju sleduje cez otvorené dvere. *Ju*, nie Kaspera. Začala teda prehľadávať kabínu. Sotva po piatich minútach si musela uvedomiť: ani tu nič nie je.

BERNARD MINIER

A stále tie vibrácie, to pulzovanie vychádzajúce z vnútra plošiny, zdalo sa jej, že jej prenikajú rovno do hlavy. Bolo jej teplo a trochu sa jej krútila hlava. A tá blondína, ktorá ju nespúšťala z očí, cítila jej pohľad na chrbte.

Prešla k ďalším dverám.

Najprv si prezrela kabínu. Rovnaká ako predchádzajúce. Otvorila jednu zásuvku pod lôžkom. Hneď to zbadala. Medzi ostatným oblečením. Ženská bielizeň. Zašpinená. Obrátila sa.

– Bývajú tu ženy?

Blondína naznačila, že nie.

Kirsten pokračovala v prehľadávaní.

Mužské oblečenie. Značkové. Boss, Calvin Klein, Ralph Lauren, Paul Smith... Otvorila novú zásuvku. Zamračila sa. Znovu ženské veci. Na jednom kuse bola krv... Čo to malo byť? Zrýchlil sa jej pulz.

Obrátila sa k dverám. Blondína ju meravo pozorovala. Možno aj niečo pociťovala. Možno jej Kirstenina reč tela vyslala signál, že sa niečo deje.

Kirsten sa zohla a prehrabávala bielizeň. Všetko jedna veľkosť, aspoň to tak vyzeralo...

Kirsten sa obzrela. Začula slabý zvuk. Žena sa pohla. Teraz sa plec omierala o zárubňu. Veľmi blízko. A stále ju uprene pozorovala. Kirsten sa zachvela. Zrýchlil sa jej dych. Premerala si ženu.

– Komu patrí táto kabína?

– Neviem.

– Ale dá sa to zistiť?

– Určite.

NOC

– Tak do toho. Zisti nám to.

Kasper počul Kirsten hovoriť a prišiel za nimi. Ukázala mu otvorenú zásuvku, zakrvavené nohavičky a potom sa naňho pozrela. Prikývol. Pochopil.

– Čosi tu nesedí, – povedala mu. – Je to priveľmi jednoduché. Vyzerá to na falošnú stopu.

– Ak je to tak, je určená tebe, – povedal Kasper.

Pozrela sa naňho. *Nie je hlúpy.*

Podťe za mnou, – povedala žena.

– Volajú sa Laszlo Szabo a Philippe Neveu.

Nachádzali sa v malej kancelárii bez okien, preplnenej papiermi.

Neveu, francúzske meno...

– Kto z tých dvoch bol minulú noc na pevnine?

– Neveu.

– Kde je teraz?

Žena si pozrela nástenný plán s malými farebnými nálepkami v okienkach.

– Teraz zvära na niektorom vrte. Na *drill floor*.

– Je to Francúz?

Blondína vytiahla z kovovej zásuvky jeden spis a podala im ho. Kirsten uvidela fotografiu muža s drobnou tvárou. Nakrátko ostrihané hnedé vlasy. Odhadla ho na štyridsaťpäť rokov.

– Áno, tak sa označuje, – povedala žena. – A o čo tu presne ide?

Kirsten sa pozrela na vrečko so zakrvavenými nohavičkami, potom na Kaspera. Keď sa ich pohľady stretli, pocítila nával adrenalínu. Na tvári mal ten istý výraz, aký mala zrejme aj ona – ako keď psy prídu na stopu zveri.

– Čo urobíme? – spýtala sa ticho.

– Tu bude ťažké požiadať o posily, – odvetil.

Obrátila sa k žene.

– Sú tu na plošine zbrane? Kto má na starosti bezpečnosť?

Určite sa musíte chrániť pred prepadom či teroristickým útokom.

Kirsten vedela, že ropné spoločnosti boli pri tejto téme nezvyčajne diskrétny, nikto sa nechcel vyjadrovať k takým háklivým záležitostiam, priznať zraniteľnosť týchto vysoko strategických objektov voči dobre pripraveným teroristom. Kirsten sa dvakrát zúčastnila na výročnom cvičení Gemini pre policajtov, špeciálne jednotky, pobrežnú stráž a pre viaceré ropné a plynárske spoločnosti. Zúčastnila sa aj na seminároch. Všetci odborníci sa zhodli v jednom: Nórsko bolo proti teroristickému útoku pripravené oveľa menej ako jeho susedia. Až donedávna boli ľudia v jej krajine naivní, mysleli si, že ich sa terorizmus netýka a že sa im navždy vyhne. No táto naivita sa načisto rozbila 22. júla 2011 pri masakri v Utøya, ktorý vykonal Anders Breivik. Napriek tomu si Nórsko dodnes neuvedomilo veľkosť nebezpečenstva, hoci napríklad v Škótsku polícia chráni ropné zariadenia, na plošiny vyslala svojich ozbrojených ľudí a hoci Statoil po roku 2013 po útoku na rafinériu In Amenas na juhu Alžírsku posilnil svoju bezpečnosť. Čo by sa stalo, keby sa dobre pripravení a ozbrojení muži dostali na plošinu z vrtuľníka a zmocnili sa jej? Keby tam umiestnili výbušniny? V Severnom mori je vyše štyristo zariadení na mori: je ich vzdušný priestor stále strážený? Kirsten o tom pochybovala. A robotníci prichádzali z pevniny: kontrolovali ich? Čo by im zabránilo priniesť na plošinu zbraň?

NOC

Videla, ako žena stisla nejaký gombík a zohla sa k mikrofónu.

– Mikkel, prosím ťa, môžeš hned prísť?

O tri minúty vošiel do malej kancelárie akýsi obor, pohyboval sa ako kovboj.

– Mikkel, – povedala žena, tento pán a pani sú od polície. Chcu vedieť, či si ozbrojený.

Mikkel si ich zamračene prezrel a nadvihol vypracované svalnaté plecia.

– Áno, a prečo?

Kirsten sa ho spýtala, akú má zbraň. Pri odpovedi sa uškrunula.

– Je tu aj niekto iný ozbrojený? – chcela vedieť.

– Kapitán, má zbraň v kabíne. To je všetko.

Doriti, pomyslela si. Cez malé okienko sa pozrela na zúriacu búрку, potom znovu na Kaspera. Jeho pohľad jasne hovoril, čo si myslí o situácii.

– Sme tu sami, – uzavrela.

– Na rozdiel od nás je on na svojom území, – dodal Kasper.

– Môžem vedieť, čo sa tu robí? – ozval sa svalnáč.

Kirsten si otvorila puzdro na bedrách, ale zbraň nevytiahla.

– Vezmi si zbraň. No použiješ ju, len ak ti poviem.

Videla, že obor zbledol.

– O čom to tu hovoríte?

– Ideme niekoho zatknúť...

Obrátila sa aj k žene, ktorá tentoraz len otvárala oči.

– Veď nás.

Žena hned poslúchla. Z vešiaka si vzala nepremokavý plášť. Stratila všetku bojovnosť; zrejme sa bála. Jeden za druhým vyšli

z malej kancelárie a kráčali úzkou chodbou k strmému kovovému schodisku. Zhora Kirsten uvidela vonkajšie neóny.

Ponorili sa do noci a znovu jej do uší udrel hučiaci rozbúrený oceán.

Blondína ich viedla labyrintom, kde ich šľahal dážď. Lialo ako z krhly; prúdy dažďa sa leskli v tme pod lampami. Kirsten si vyhrnula golier na kabáte. Cítila, ako jej po šiji a chrbte steká ľadový dážď. Pod ich krokmi vibrovali mostíky, ale hluk vládnuci na plošine to prehlušil.

Nad nimi sa dvíhali obrovské rúry ako organové píšťaly, zoražené a zavesené na tejto superstavbe. Každá bola vyššia ako dom. V búrke sa roztancovali, rozospievali a narážali do seba ako trubicce nejakej zvonkohry. A ďalšie schodište... Prebehli po schodoch a ocitli sa na zablatenom klzkom moste plnom strojov a vedení. Kirsten zbadala vzadu akúsi nejasnú kľačiacu masu, v prestávkach osvetľovanú. V žilách jej koloval adrenalín. Skontrolovala si zbraň, že ju ľahko dosiahne nenápadným pohybom rukou. Tmavý chránič na tvári zvérača zažiaril, vždy keď z oblúka vystrelilo osľňujúce biele svetlo; okolo to iskrilo a dymilo. Pomyslela si, že prilba zvérača jej pripomína prilbicu stredovekého rytiera. Muž bol sústredený na prácu a nevidel ich prichádzať.

– Neveu! – zakričala blondína.

Muž nadvihol prilbu s chráničom a svetlo zhaslo. V jednom okamihu sa Kirsten zazdalo, že cez priezor zachytila úsmev.

– Ustúpte, – pokojne odstrčila ženu. – Philippe Neveu? *Norway police!* – oznámila po anglicky.

Muž nereagoval. Mlčal a nehýbal sa, v hrubej rukavici držal zváracu lampu. Kirsten mu nevidela oči ani tvár. Stále kľačal,

odložil trubice svojho prístroja na kovovú podlahu a pomaly si stiahol hrubé rukavice. Potom zdvihol bledé ruky k prilbe. Kirsten sledovala jeho každé gesto. Pravú ruku mala vzadu na bedrách. Muž napokon zdvihol ruky nad hlavu a pod prilbou sa ukázala jeho tvár. Bol to muž z fotografie.

V očiach mu svietilo čosi zvláštne a Kirstenine zmysly ihneď zatrúbili na poplach.

Kľačiaci muž pomaličky vstával a jej sa zdalo, že ide odletieť, taký bol vysoký a chudý, hoci každý jeho pohyb bol spomalený.

– Len pomaly, – povedala mu. – *Slowly*.

Hľadala v pravom vrecku putá, ale nenašla ich. *Dopekla!* Hľadala v druhom vrecku. Boli tam. Rýchlo sa pozrela na Kaspera. Bol rovnako napätý ako ona, nespúšťal muža z očí. Kirsten videla, ako mu pod kožou na lícach hrajú svaly sánky.

Šesť metrov.

Taká vzdialenosť ich delila.

Musela ju prekonať, ak mu chcela nasadiť putá. Poobzerala sa. Kasper vytiahol zbraň. Príslušník bezpečnostnej služby mal ruku priloženú na puzdre svojej zbrane ako nejaký kovboj na divokom západe. Blondína vypliešťala oči.

– *Keep quiet!* – zvolala a vytiahla putá. – *Understand me?*

Muž sa nepohol. V očiach mal stále to svetielko: ako prenasledované zviera.

Dopekla, to sa jej nepáčilo. Odhrnula si prameň mokrých vlasov, čo jej padal do očí. Dážď jej bubnoval na hlavu a kvapkal z nosa.

– Ruky za hlavu! – rozkázala mu.

BERNARD MINIER

Poslúchol. Stále podozrivo pomaly. Akoby sa obával, aby u policajtov nevyvolal nejaký chybný krok. A pritom sa pozeral len na ňu. Na nikoho iného.

Bol naozaj vysoký. Musela sa približovať nesmierne opatrne. Voda z oceľových nosníkov mu padala rovno na lebku, no zrejme si to nevšímal. Nespúšťal z nej oči.

– Teraz sa pomaličky obrátiš a kľakneš si. Ruky maj stále za hlavou, rozumel si?

– Neodpovedal, ale vykonal to, pomaly sa obracal. No vzápätí zmizol. Stratil sa im zo zorného poľa. Tak ľahko, akoby predvádzal nejaký magický trik, prekĺzol vpravo za veľkú cisternu a elektrický panel.

– DORITI!

Kirsten vytiahla zbraň, odistila a pustila sa ho prenasledovať. Obišla cisternu. Pod nohami jej vibrovali kovové mreže. Videla, ako za obrovským ohnutým potrubím pripojeným k ďalšiemu zahol vľavo a na desať metrov od nej beží po schodoch. Vrhla sa za ním. Dolu pod schodmi úzky mostík viedol nad rozbúreným morom na ďalšiu, menej osvetlenú časť plošiny.

– Kirsten, vráť sa! – zreval Kasper za ňou. – Vráť sa! Nemôže zísť ďaleko!

No ona v tom rozrušení nerozmýšľala, zbehla po schodoch a pustila sa po dlhom mostíku do tmavej časti plošiny.

– Kirsten! Panebože! Vráť sa!

Dolu si všimla obrovské spenené vlny, ktoré prenikali cez mreže mostíka. *Zbláznila si sa? Na čo sa to hráš?* So zbraňou v ruke bežala na druhý koniec plošiny, nápadne tmavý a opustený.

Bol to labyrint. Bludisko oceľových stĺpov, schodísk a zábran. Áno, vedela, že tam nemala ísť, ale ten chlap s jeho sprostým úsmevom musel byť zapletený do niečoho závažného a bol teda vo veľkej nevýhode, navyše neozbrojený. Takto by odpovedala, keby sa jej pýtali, prečo vzala na seba také riziko. Aspoň v tej chvíli tak rozmýšľala.

Vo chvíli, keď vykročila na druhú stranu chodníka (nazdávala sa, že okolo akejsi veže), do pilot narazila výnimočne vysoká vlna a do tváre jej šľahla ľadová pena. Obzerala sa po ňom. Márne. A pritom to mohol byť hociktorý tieň okolo nej. Stačilo mu nehýbať sa.

– Neveu! – skríkla. – Nerob sprostosti! Nikam sa nedostaneš!

Odpovedal jej len vietor. No zároveň zbadala, ako sa pohol jeden tieň a vzdaloval sa.

– Héj! Héj! Dopekla, vráť sa!

Rozbehla sa za ním, ale znovu zmizol a uvedomila si, že je sama. Sama s ním. Ani Kasper, ani hliadka nešli za ňou. Postupovala ďalej. Okolo nej samé tiene a odrazy. Závoje noci sa otvárali a zatvárali. Kráčala trochu prikrčená, zbraň držala v obidvoch rukách.

Bola taká tma, že nič nevidela. A bolo šialené pokračovať. Načo by to bolo dobré? Vedela, že to robí pre efekt. Alebo pre zábavu?

Stúpila na čosi mäkké a na zemi uvidela tmavú masu, možno plachtu. Opatrne ju prekročila a stále sa obzerala. V tej chvíli pocítila, ako sa jej čiesi prsty ovinuli okolo členka. Kým si stačila uvedomiť, čo sa deje, nohu jej prudko potiahli a stratila rovnováhu.

BERNARD MINIER

V boxerskom slovníku sa tomu hovorí knokaut.

Chrbtom a lakťom narazila do kovovej podlahy, zbraň jej vyletela z ruky a s cengotom sa klízala ďalej. Plachta sa odtiahla, ukázala sa postava, ktorá sa prekvapujúco rýchlo postavila a vrhla sa na ňu. Zbadala šklabiacu sa tvár. Chystala sa muža kopnúť, keď vtom nočná obloha akoby vybuchla. V jednom okamihu sa zažali desiatky lúč a ožiarili postavu sklonenú nad ňou. Zároveň zaznel Kasperov hlas:

– PRESTAŇ! PRESTAŇ! RUKY NA HLAVU! NEVEU! PRESTAŇ!

Kirsten sa pozrela smerom ku Kasperovi. Potom sústredila pozornosť na Francúza.

Muž na ňu vystrašene hľadel. Zdvihol ruky a nespúšťal ju z očí.

3

Teleobjektív

KIRSTEN A KASPER UŽ TRI HODINY sedeli oproti Francúzovi. Vybrala to najneutrálnejšie miesto, bez okien a všetkého rušivého, aby jej spoločníka nič nerozptyľovalo a aby sa sústredil iba na ňu a na jej otázky.

Využila lichotenie, zdôraznila výnimočnosť scény v kostole, spytovala sa ho na jeho prácu zvérača – potom to obrátila o stoosemdesiat stupňov a začala sa vysmievaf z jeho slabostí, ako ľahko sa dal chytiť a koľko stôp zanechal.

Po celý ten čas chlapík tvrdil, že je nevinný.

- Tá bielizeň patrí mojej priateľke, – opakoval stále vzlykajúc.
- Takto si môžem na ňu spomínať a napokon... viete...

Hľadela naňho. Ten prosiaci, vlhký a slizký pohľad ju dráždil, najradšej by ho bola udrela.

- A čo tá krv? – povedal Kasper.
- Doriti, to je z menštruácie! S vašimi prostriedkami si to môžete overiť!

Predstavila si ho, ako večer v posteli ovoniava nohavičky, a striaslo ju.

BERNARD MINIER

- OK. Tak prečo si utekal?
- Povedal som vám.
- OK. Zopakuj mi to.
- Už som to opakoval desaťkrát.
- Pokrčila plecami.
- Tak to bude jedenásty raz.

Dlho mlčal, mala chuť zatriasť ním.

- Prinášam trochu trávy a rozdávam ju tu kamarátom.

- Si díler?

- Nie, to je darček.

- Nerob zo mňa blbca.

– Tak áno, trochu: robím im službu. Život na plošine nie je vždy ľahký. Ale nie som vrah, doriti! Nikdy som nikomu neublížil!

Znovu vzlyky, červené oči. Vyšli z miestnosti.

- Čo ak sme stúpili vedľa? – ozvala sa.

- Žartuješ?

- Nie.

Kráčala po chodbe a vyšla po schodoch smerom k veliteľskému postu. Už sa v tom labyrinte začínala vyznať. Keď vošla, Christensen sa na ňu pozrel.

- Tak ako?

- Musíme prezrieť kabíny robotníkov, ktorí sa ešte nevrátili.

- Načo to potrebujete?

Kirsten neodpovedala.

– Dobre, – odvetil neochotne, vycítil, že táto žena je za každých okolností neoblomná a že by len strácal čas, keby ju chcel presviedčať. – Ukážem vám ich.

Našla to vo štvrtej.

Medzi oblečením: obálku z pevného papiera. Formát A4. Otvorila ju. Papierové kópie fotografií. Na prvom zábere bolo plavovlasé dieťa. Asi štvor-päťročné. Obrátila papier. Gustav. Bolo to tam napísané. Za chlapcom bolo vidieť jazero, dedinu a zasnežené hory. Pozrela si ďalšie zábery.

Boli urobené teleobjektívom.

Akýsi muž. Stále ten istý. Štyridsiatnik. Hnedé vlasy.

Kirsten si ich všetky prezrela. Bolo ich zo dvadsať.

Muž parkuje auto, vystupuje z neho, zamkýna ho. Kráča v dave po ulici. Sedí za sklom v kaviarni. Kirsten si všimla tabuľku s názvom ulice.

Tie fotografie boli urobené vo Francúzsku.

Na jednej z posledných muž vchádzal do veľkej budovy z tehl s výnimkou vstupnej haly s veľkými oblúkovými vstupnými kovovými dverami.

Nad vchodom viala bielo-modro-červená zástava. Francúzska. A pod ňou nápis HÔTEL DE POLICE. Nehovorila po francúzsky, no poslednému slovu porozumela.

Polícia: *politiet*.

Na veľkých záberoch pôsobil sympaticky, ale aj unavene a ustarane. Kirsten mu videla vačky pod očami a trpký výraz úst. Niekedy bola jeho tvár na zábere jasná, inokedy celá postava trochu rozmazaná – asi bola medzi objektívom a ním nejaká karoséria auta, listy či chodci.

Muž zrejme vôbec netušil, že ho všade sleduje tieň, že vidí každý jeho krok.

BERNARD MINIER

Ešte raz sa pozrela na druhú stranu fotografie dieťaťa.

GUSTAV

To isté písmo ako na papieri vo vrecku Inger Paulsenovej v kosto-
tole.

Na papieri, kde bolo napísané jej meno.